

[Fritze Teisen.]

handling, Naturalieforplejning og mangt og meget andet — en overordentlig stor Rolle. Ingen kan, som jeg sagde, beregne, om det kan holde. Og det var en af Venstres Hovedindvendinger, da Sagen var til første Behandling, at man ikke kunde springe ud i det uvisse, naar det drejede sig om et Lovforslag af denne Art. Usikkerheden er imidlertid ikke blevet mindre i de 2½ Aar, der er gaaet siden da. Det er mig derfor ganske uforstaaeligt, at Venstre har kunnet gaa med til dette Lovforslag.

Mit Parti maa nære en ganske overordentlig stor Betænkelighed ved paa nærværende Tidspunkt at gaa med til Gennemførelsen af et Lovforslag som dette. Naar vi ikke stillede Ændringsforslag i Folketinget, var det, fordi en Lejlighed dertil ikke gaves. Nu hører jeg, at Lovforslaget alligevel skal henvises til Udvalgsbehandling her, og hvis der da gives os Tid dertil, ønsker vi at stille vore Ændringsforslag; men ikke fordi vi i og for sig ventter, der vil blive taget Hensyn til dem, vi er forberedt paa, at de som i saa mange andre Tilfælde vil blive fejtet bort.

Vi anerkender, som sagt, at den højtærede Socialminister her har gjort et ganske overordentlig stort Arbejde, vi ved, der ligger et Livs Arbejde til Grund for dette Lovforslag. Men derfor kunde der alligevel være Ting, der trængte til at blive ændret. (*Socialministeren* [Steincke]: Der er ændret meget!). Ja, men ikke af betydende Art, der er intet ændret i Principperne, og det vil sige, at det hele har en Karakter, som vi fra vor Side ikke kan anerkende. Men vi kan jo kun lykønske den højtærede Socialminister til det Resultat, han her har naaet, thi for ham maa det jo være en overordentlig stor personlig Sejr. Jeg ved, at den højtærede Minister for nogle Aar siden tog Navneforandring, idet han, saa vidt jeg husker, bortkastede et Fornavn. Jeg kunde tænke mig i denne Anledning at foreslaa den højtærede Socialminister paa ny at tage Navneforandring ved at antage et nyt Fornavn, nemlig Victor.

Veistrup: Naar jeg ser ud over Salen og tager alle Forhold i Betragtning, tror jeg ikke, der er nogen særlig Anledning for mig til at holde en stor Tale, men paa den anden Side synes jeg ikke, at et Forslag af den Karakter, som her er Tale om, skal gaa igennem en første Behandling i dette høje Ting, uden at det faar et Par Ord med fra vor Side.

Det er rigtigt, hvad den højtærede

Minister begyndte med at gøre opmærksom paa, at Lovforslaget om offentlig Forsorg er Hovedforslaget, det er langt det største og ikke det mindst vigtige af de Lovforslag, som tilsammen udgør Socialreformen. Det er ikke nyt alt, hvad der findes i dette Lovforslag, der er mange Bestemmelser, som en gammel Kommunalmand nikker genkendende til, selv om de ofte er iført nye Klæder. Lovforslaget er en Kodificering af en Mængde gamle Bestemmelser, hvortil er føjet adskillige nye af principiel Betydning, hvortil kommer, at der, saa vidt jeg er i Stand til at bedømme det, er gennemført et Stykke Systematik; som jeg synes er al Anerkendelse værd. Jeg tror, at dette Lovforslag, ført ud i Livet, vil bevirke, at mange Besværligheder fjernes for de Mænd, som sidder midt i det kommunale Arbejde rundt omkring i Kommunerne. Ganske vist er Lovforslaget meget omfattende, det omfatter ikke mindre end 335 Paragraffer, men jeg tør tro, at naar det er blevet saa mange Paragraffer, skyldes det, at Lovforslaget er uhyre bredt udformet, hvilket jeg finder naturligt i Betragtning af, at man ikke i Kommunalbestyrelserne har juridisk Viden til sin Raadighed, og at Loven skal administreres af ganske almindelige jævne Mænd. Det vil derfor være en Fordel, at Bestemmelserne i Loven er saa klart udformet som overhovedet muligt, saa man kan undgaa de Fortolkningsvanskeligheder, som ellers ofte forekommer. Der er ikke alene System i Lovforslaget, der ligger ogsaa til Grund for det en redelig Humanisme: de Mennesker, der ikke ved egen Skyld er kommet i Ulykke, vil ikke blive behandlet som Mennesker af anden Klasse.

Lovforslaget tilsigter at komme de Mennesker til Hjælp, som fysisk, aandeligt eller økonomisk er saa uformuende, at de ikke er i Stand til at forsørge sig selv eller dem, de har Forsørgerpligt overfor. Som den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, er det allerede fastslaaet i Grundloven, at Samfundet har visse Forpligtelser overfor de Mennesker, som ikke er i Stand til at klare sig selv. Allerede i Juni-Grundloven, men ogsaa i de senere Grundlove fastslaaes Samfundets Forpligtelse til at komme til Hjælp, hvor Forholdene maatte paabyde noget saadant. Derfor har § 1 i Lovforslaget direkte Relation ikke alene til Juni-Grundlovens § 89, men ogsaa til den nugældende Grundlovs § 82. Denne Paragraf 1 i det foreliggende Forslag slaar i faa Sætninger fast, hvad der er Lovens Mening og Princip. I første Stykke af Paragraffen fastslaaes Samfundets grundlovs-